

Op weg met natuurwezens.

Al veel jaren kenden we het treinstation Driebergen-Zeist.

Nadat we in de regio gingen wonen reisden we er vaak langs met auto of fiets.

En gebruikten het als opstap punt voor trein en bus.

In de regionale kranten verschenen verhalen over een ingrijpende verbouwing die het station Driebergen/Zeist te wachten stond.

Op internet ben ik gaan zoeken naar meer informatie over bouwplannen, planning, en ook het waarom van deze ingrijpende verbouwing.

Het ging niet alleen om een stations verbouwing, maar ook om de omgeving van het station.

Genoemd in een planning; het wordt een compact OV knooppunt waar al het verkeer onderdoor gaat.

Er wordt veel informatie uitgewisseld tussen betrokken partijen en bewoners.

Ook bezwaar procedures worden vaak mee ingecalculleerd.

En dan volgt de fase van uitvoering.

Onze ervaring is dat er één, in onze ogen belangrijke, partij wordt vergeten: de natuurwezens!

Al het voor onze ogen zichtbare houden ze bijeen, de grote en kleine dingen.

Natuurwezens met verschillende verantwoordelijkheden en functionerend op hun plek in de hiërarchie.

Met dit in ons bewustzijn zijn Inge en ik begonnen met het gaan vertellen aan de omgeving Station Driebergen/Zeist, dat er ingrijpende bouwplannen liggen en uitgevoerd zullen gaan worden.

Concreet; met geprinte plannen op een bankje zittend bij het station, vertellen.

En vragen stellen of ze het begrepen.

We zijn begonnen met het verhaal dat wij mensen (nog) niet via een etherwereld kunnen reizen, maar naast ons fysieke lichaam dus een vervoersmiddel nodig hebben. Dat kan dan fiets, auto, trein, bus, of zelfs vliegtuig zijn. En dat wij mensen met onze intentie van snel willen reizen deze vervoersmiddelen nodig hebben, of denken te hebben.

Een eerste contact met een wezen was dat er een vraag kwam:

Op het station liepen 2 jonge mensen, met rugzakken op. Klaar om te reizen.

De vraag was: " *kijk eens naar deze mensen zo kunnen jullie toch ook reizen*".

Persoonlijk denk ik dat de aanwezige natuurwezens de intentie van beide reizigers waar namen.

Ik heb toen uitgelegd dat de mensen dus de factor tijd hanteren. Inderdaad zouden deze reizigers naar bv Den Haag, Parijs, of waar dan ook, toe kunnen lopen.

Sommige mensen doen dat ook, stukken lopen.

Maar bij het ergens naar toe willen nemen we tegenwoordig een vervoersmiddel.

In deze tijd van de ingrijpende herstructurering van dit gebied, zijn Inge en ik daarna regelmatig naar dit gebied geweest, om te vertellen over de planning. En Inge neemt daarbij de consequente insteek van de landschaps heling.

Inge maakte vaak voor de overkoepelende bescherming contact met de landschaps engel en andere grotere ondersteunende wezens.

Op een dag ervoer ik de onrust van een aantal wezens, hun hele bekende leef terrein lag overhoop.

Ik ervoer een soort van richtingloosheid, en ook "wat nu"?

Vermengd ook met boosheid, over het onbegrip en negeren van de werkzaamheid van natuurwezens.

Mijn uitleg over het aspect dat wij mensen de vrijheid hebben gekregen, en moeten ontwikkelen, maakte ze begripvoller.

Terug naar de richtingloosheid; Ik kon ze vertellen dat ze om met hun onrust om te gaan, ze zich niet op zichzelf, of de andere verontruste natuurwezens moesten richten.

We zijn ze gaan vertellen over het grotere wezen waar ze zich op mogen richten, de landschapsengel, met haar transformatie-deva

Daar zouden ze zich meer op mogen richten om hun onrust te begrijpen.

En ook veiligheid te ervaren. De hogere natuurwezens konden vertellen van de plannen, omdat die meer kunnen overzien.

Ter plekke ben ik gaan vertellen over onze reiswezens Elk mens draag een reiswezen bij zich, die overal mee heen reist waar iemand geweest is. En ontmoetingen heeft met andere reiswezens van andere mensen.

Reiswezens kunnen vertellen over reizen, over het onzekere, de uitdagingen, maar ook dat mensen reizen erg fijn vinden meestal. Of soms moeten reizen.

En wanneer dat ongehinderd kan, deze mensen zich zeker niet altijd bewust zijn van het gemak, plezier, dat het niet zo gewoon hoeft te zijn. Gevolg is wel dat de reizende mens dat veel minder irritaties ter plekke achterlaat over een verstoorde reis.

En bij station Driebergen/Zeist gebeurde dat achterlaten van boosheid, irritaties, ongemak, de laatste jaren veel door de steeds vaker gesloten spoorwegovergang. De verkeers-situatie kon de verkeersdruk niet meer aan.

De aanwezige verstoorde natuurwezens reageerden voor mijn gevoel hierop door zich, al dan niet via de grotere landschapsengel, de reis-sfeer van mensen proberen te begrijpen.

Aandacht voor de natuurwezens, mensen die vertellen aan de natuurwezens wat de reden van ingrijpen door mensen, brengt op een of andere manier rust, en misschien zelfs wat begrip, voor veranderingen. Want ze zijn niet tegen veranderingen, ze hebben moeite met het onbewuste van de mens en zijn geldings drang.

We reizen nog steeds veel via dit gebied rondom station Driebergen/Zeist.

Voor een deel ook niet altijd bewust van het geheel na de herstructurering.

Maar ik voel me er wel altijd welkom. En soms ervaar ik een gevoel van onbehagen.

Dan is er iets waar aan gewerkt moet worden, dat doe ik dan graag samen met Inge.

